

Colin Kapp:

A bűnfürkésző

PENNAL

A lány előtt a keskeny homokos ösvény meredeken futott fel a töltés gerincéig. Az emelkedő mögött a lenyugvó nap hatalmas bíborkorongja aranyosvörösre festette a leveleket, úgyhogy a táncoló szúnyogok is bronzszínű tűzben izzottak. A páfrányon még ott csillogtak a nemrég lehullt esőcseppek, frissességgel töltötték el a levegőt.

A szomszédos fákön a madarak éjszakára gyülekeztek. Hangjuk a rezzenetlen levegőben harsányan, dallamosan csendült. A lány a gerincre felérve arcát a nap utolsó meleg sugarai felé fordította, szemét csaknem lehunyta; élvezte ezt a pillanatot, amikor szinte teljesen összeforr a természettel. Önfeledten az ösvény homokjába rúgott, s a szerteszálló homokszemek felizzottak a rájuk hullt aranyos fényben.

A férfi hagyta, hogy a lány néhány lépésre eltávolodjon. Hajszálpontosan felmérte helyzetét. A bozotos beszögellést, ahol rejtőzött, már alkonyi árnyak borították. Olyan óvatosan lépett a lány mögé, hogy mozdulatai jóformán nesztelenek voltak. Maga a lány mit sem tudott a férfi jelenlétéről, mígnem a rövid fejsze oldalvást lecsapott karcú fehér nyakára. Még sikoltani sem volt ideje.

A nap korongja hirtelen baljós külsőt öltött. A férfi a vérszomjtól elvadulva újból és újból lesújtott a lányra, fejszecsapásaival egészen a földig követte áldozatát. Az első csapások látványa, érzete mintha még inkább lázba hozta volna. Úgy látszott, valamilyen szörnyű szenvedély tartja markában, oly szenvedély, amely csak hosszú idő után talál kielégülésre.

Szenvedélye végül kitombolta magát. Hátralépett, elnézte a vérben úszó, összekaszabolt testet – úgy látszott, mintha csak most eszmélne rá, hogy ez a borzalmas tetem itt az ösvényen néhány pillanattal ezelőtt még élő, lélegző emberi lény volt. Kezében, isten tudja, hogyan, vértől csepegő fejszét tartott – rámeredt –, s a karja is fényes és ragadós volt a vértől.

A rezzenetlen levegő távoli hangot hozott feléje, s ez óvatosságra készítette. A harasztos tájékán, úgy látszik, emberek járnak, s esetleg erre jöhetnek. A szomszédos töltésről néhány maréknyi füvet tépett ki, s a vér nagyját letörölte karjáról. A fejszét, erős, de nemtörődöm mozdulattal az ösvénytől balra, egy facsoport közé hajította. Megkönnyebbülve figyelte, ahogy pörögve elszáll a levegőben. Ezer és ezer embernek van ilyen fejszéje. Neki már nincs.

Egy másik, ezúttal már közelebbi hangra megriadt. Vádaskodó szemmel körülnézett, mintha gyanítaná, hogy figyelik. Nem látott senkit, de valamilyen előérzet azt súgta neki, okosabb, ha odábbáll. A nap már csaknem lenyugodott, s a férfit, ahogy a töltés mögötti fák közt húzódó ösvényt követte, azonnal homály fogta körül. Az ösvény ide-oda kanyargott, de a puha talajon nemigen maradt lábnyom, s a futó lábak zaja sem hallatszott. Csak egy árkon átvezető deszkapalló döngött a léptei alatt, ezt is felfogta azonban a fák szétterülő lombkoronája.

Amikor kijutott az országútra, lelassította lépéseit, nehogy felhívja magára a figyelmet. Szerencséjére most már erősen alkonyodott, s az úton senki se járt. Néhány lépésnyi nyílt térségen túl egy autó várakozott, elrejtve a bokrok mögött, úgyhogy az út felől nem lehetett észrevenni. Szemmel látható megkönnyebbüléssel szállt be az autóba, s egy mellékúton hajtott végig, amely falusi dűlőkön át kanyargott. Csak egy-egy városon keresztülhaladva bukkant fel, megvilágított utcákban. Tudta, hogy vérfoltos ruhája és karja nem állna ki tüzetesebb szemügyre vételt, ezért óvakodott minden olyan cselekedettől, amely a figyelmet ráirányítaná. Végül eljutott egy autósztrádára, s ott aztán gyors iramban továbbhajtott a biztonságot ígérő otthona felé.

Amikor végre egy kis kertvárosi házban, messze a bűntény színhelyétől biztonságban érezte magát, szinte lenyűgözve bámult a tükörbe. Beteges arc nézett vissza rá.

TSEUDI

A lány előtt a keskeny homokos ösvény meredeken futott fel a töltés gerincéig. Az emelkedő mögött a lenyugvó nap hatalmas bíborkorongja aranyosvörösre festette a leveleket, úgyhogy a táncoló szúnyogok is bronzszínű tűzben izzottak.

– Felvétel!

A páfrányon még ott csillogtak a nemrég lehullt esőcseppek, frisseséggel töltötték el a levegőt, dúsabbá tették a növényzet édes illatát.

– Tartsd normalsebbségen, Tseudi. Most jutunk el a kritikus ponthoz.

A szomszédos fákön a madarak éjszakára gyülekeztek. Hangjuk a rezzenetlen levegőben harsányan, dallamosan csendült. A lány a gerinc felé arcát a nap utolsó meleg sugarai felé fordította, szemét csaknem lehunyta, élvezte ezt a pillanatot, amikor szinte teljesen összeforr a természettel.

– Nem tudnál közelebb menni a lencsével, Tseudi? Minden részletre szükségünk van, amit csak el tudunk kapni.

A lány önfeledten az ösvény homokjába rúgott, s figyelte, ahogy a szerteszálló homokszemek felizzanak az alkony aranyos fényében.

– Ennél élesebbre nem lehet beállítani – mondta Tseudi.

Az ólálkodó férfi hagyta, hogy a lány néhány lépésre eltávolodjon. Hajszálpontosan felmérte helyzetét. A bozotos beszögellést, ahol rejtőzött, már alkonyi árnyak borították. Olyan óvatosan lépett a lány mögé, hogy mozdulatai jóformán nesztelenek voltak. Maga a lány mit sem tudott a férfi jelenlétéről, mígnem a rövid fejsze oldalvást lecsapott karcsú fehér nyakára. Még sikoltani sem volt ideje.

A nap karimája hirtelen baljós külsőt öltött. Az örült férfi újból és újból meglendítette a fejszét, csapásaival egészen a földig követte áldozatát. Az első borzalmas csapások, úgy látszik, olyan szenvedélyes lázba hozták, amely csak hosszú idő után talált kielégülésre. Úgyszólván módszeresen feldarabolta a testet, szemmel láthatóan élvezte a szertefröccsenő vért, a megcsontított hús látványát és a csontokra csapó fejsze fogását.

Az eidochron-kormányfülkében csak azt lehetett hallani, hogy az egyik műszerész rosszul lett.

Az örült, amikor szenvedélye kitombolta magát, hátralépett, és szemügyre vette a mészárlást, mintha most látná először. Szinte kíváncsian bámult a kezében tartott fejszére és a csupasz karján csillogó vérré. Valahonnan az énjéből egy másik személyiség bukkant elő, s ébredező riadalommal, irtózáttal meredt a szeme elé táruló rémtetre. De érzelmei csakis befelé fordultak – az ösvényen heverő felkaszabolt, megcsontított fiatal lány semmi részvétet vagy szánalmat nem keltett benne. Valamiképpen inkább áldozatnak érezte magát – ha nem volna tetem, ő sem állna itt verejtékezve, véresen, félelemmel eltelve, hogy rajtakapják, és felelősségre vonják.

Tseudi arcáról lerítt, hogy figyelmét csakis a bonyolult vezérlőszerkezettel való viaskodásra összpontosítja. Ilyen nyomás alatt saját érzelmeinek idejük sem volt felszínre kerülni. Tseudi ennek csak örült. Szégyellt volna mások jelenlétében elájulni.

Az örült most mindenekelőtt menekülni akart. A rezzenetlen levegő távoli hangot hozott magával, s a férfi ettől azonnal olyan éber lett, mint az üzött vad. A szomszédos töltésről kitépett egy maréknyi füvet, és a vér nagyját letörölte karjáról. A fejszét erős, de nemtörődöm mozdulattal az ösvénytől balra, a fák és bokrok közé hajította. Megkönnyebbülten figyelte, ahogy a fejsze pörögve elszáll a levegőben, mintha fizikai eltűnése csökkentené az eshetőséget, hogy őt magát a gyilkossággal kapcsolatba hozzák.

A megfigyelők szintén követték a fejsze röptét. Tseudi olyan pontosan irányította a látómezőt, hogy a gyilkos szerszám egész röppályáját átfogta, mígnem a fejsze eltűnt a fák között.

– Pergesd vissza, Tseudi, s próbáld meg végigkövetni – szólalt meg Coyne. – Ezt a fejszét még nem találták meg.

A kép egy pillanatra zavarossá vált, majd a fejsze visszatért az örült kezébe. Ezúttal, a lassítás következtében, kimért pontossággal hajította el. A fejsze ráérős ívben repült, a képlencse nyilvánvalóan alig néhány méter távolságból figyelte. A látómező lassan felemelkedett a levegőbe, nyomon követte a gyilkos szerszámot, előbb a bokrok felett, majd tovább lefelé a zöld mélységbe. De itt a fejsze hirtelen eltűnt.

Coyne érthetetlen szavakat motyogott magában. Tseudi újból visszapergette a képet, most röptében kapta el a fejszét, és aztán a normálsebesség mindössze egytizedével követte lefelé. A megfigyelők hamarosan megkapták a keresett választ. Az egyik magas, sudár fa valamilyen véletlen vagy vandál tett következtében derékban eltört. Az élő törzs az eltört korona közelében friss ágakat hajtott, de a törzs közöttük mélyen be volt repedve. A véletlen úgy hozta magával, hogy a fejsze pontosan ebbe a repedésbe vágódott, szorult bele. Kiálló nyelét még fél méter távolságból sem lehetett megkülönböztetni a zsenge ágaktól, márpedig jó öt méter magasan volt a földtől.

– Ezt ügyesen csináltad, Tseudi. A fejsze valószínűleg még mindig odafent van. Csak merő véletlenségből találhatja meg valaki. – De még a lelkesedés se ingatta meg Coyne rendíthetetlen nyugalmát. – Menjünk vissza, és nézzük meg, mi történt a barátunkkal.

A kép most valamivel hosszabb ideig pergett visszafelé. Az örült újból figyelte, ahogy a fejsze pörögve elszáll. Egy hangra megint összerezsent, ijedten bámult a cserjés tájkára, mintha azt gyanítaná, hogy valaki ott jár a közelben. Végül aztán vádaskodón az eidochron – számára persze láthatatlan! – kvázilencséje felé pillantott. Az eidochron-brigád tagjai jól ismerték ezt a jelenséget, feltételezték; hogy az emberi agyvelő valamilyen rejtett hatodik érzékével van kapcsolatban, amelyre a tudomány eddig nem talált magyarázatot.

S ekkor a férfi futni kezdett. Útja fák szegélyezte, kanyargós ösvényen vezetett végig, amely a lenyugvó nap utolsó sugarai alatt már árnyékba borult. Tseudi fürgé ujjával ügyesen az új irányba fordította a képlencsét, és igyekezett a férfi futását normálsebességgel nyomon követni. Ez a művelet azonban technikai és manipulációs szempontból olyan nehéz volt, hogy senki sem hibáztatta a lányt, amikor végül is fel kellett hagynia e próbálkozással, mert a látómező csak egy lombos facsúcsot mutatott, amelyre a lenyugvó nap utolsó sugarai hulltak.

Tseudi innen a magasból oly módon próbálta újból megtalálni a menekülőt, hogy az ágak között lefelé pásztázott, de sikertelenül, mert vagy a férfi irányt változtatott, vagy pedig az eidochron-lencse a rendelkezésre álló csekély fényben nem bírta felbontani a futó alakot. A lány azonban nem adta fel a harcot: egy olyan pontra állította vissza az időfürkészőt, ahol a férfit még világosan látta, s innen kiindulva lassítva követte szerpentinkanyarok mentén, majd egy deszkapallón át egészen odáig, ahol útját egy másik ösvény keresztezte. A férfi, ahogy Tseudi jól sejtette, valóban irányt változtatott, s most az országút felé futott. Néhány perc múlva kiért az erdőből, és átvágott egy nyílt térségen. Tseudi munkája most már egyszerűbbé vált, mert hagyhatta, hogy a férfi előrefusson, s aztán egy olyan egyenes pályairányítással érte utol, amelyet a számítógépek az ő közreműködése nélkül is végre tudtak hajtani.

Hamarosan meglátta az autót, amely felé a férfi igyekezett. Egy sövény mögött állt, ahol az útról nem lehetett észrevenni. Tseudi előrefutott a kvázilencséjével, és körülpásztázta vele az autót, hogy Coyne megkaphassa mindazokat a fényképeket és adatokat, amelyekre az azonosításhoz szüksége volt. Amikor az örült a kocsihoz ért, Tseudi megállította a képet, hogy megbizonyosodhassanak, valóban ő-e a lány gyilkosa. Véres karja és ruhája, valamint hátborzongató szempillantása semmi kétséget sem hagytak afelől, hogy azonos a merénylővel. Most tehát már megvolt a személyleírás, tudták, hol rejtőzik a fegyver, és néhány adatot szereztek a kocsirol is. Már csak a férfi nevét és címét kellett kinyomozniuk.

A férfi gyorsan, szeszélyesen kanyarogva hajtott, de azért vigyázott, nehogy magára terelje a többi autós vagy a rendőrség figyelmét. Közben besötétedett, s így Tseudit most már csak a fasorokon végigvágató autó hátsó lámpáinak tompa fénye irányította. Nemelegszer ahhoz kellett folyamodnia, hogy időben megállítsa és közről vizsgálja meg a kocsit, csak így tudott meggyőződni arról, hogy valóban a merénylet nyomában jár-e. Egy városba érve az utcai világítás könnyebbé tette az azonosítást, s így a megnövekedett forgalom ellenére is pusztán nézőkével követhette az autót. De a városon túl korlátozott ráhajtású autósztrádára jutottak, amelynek legnagyobb részén megint nem volt világítás. Itt, a lassú pályáról a gyorsabbra, majd megint visszakanyargó hátsó lámpák közepette, Tseudi végképp szem elől veszítette a menekülőt.

Újból és újból visszament az időben egészen odáig, amikor a kocsit felfutott az autósztrádára, s aztán megpróbálta innen tovább követni. De a forgalom bonyolult összevisszasága megint csak meghiúsította szándékát, s így a végén oda lyukadt ki, hogy rossz kocsit követett. Coyne azonban úrrá lett a nehézségeken. Gondos számítások alapján előreállította időben az eidochront, miközben Tseudi a látómezőt sorban ráirányította az egyes lehajtókra, hogy átfogja azt a legvalószínűbb időszakot, amikor a menekülő az egyik vagy másik útirányra tér át. Az ötödik próbálkozásukat siker koronázta. A gyilkos világosan felismert kocsija egy olyan ponton tért le az országútról, amelyet épp akkor figyeltek, s így aztán Tseudi – amikor az autó a mellékúton lelassított – a látómezővel már könnyedén követni tudta.

Most az autó összevissza kanyargó külvárosi utcákon futott végig, a környéket a menekülő nyilvánvalóan jól ismerte. Coyne időnként kérte, függesszék fel a hajszát, amíg megnézi az utcaneveket, és az útirányt feljegyzni a térképen. Végül aztán a kocsit egy kis melléképületben levő garázsig követték, ahol a gyilkos immár szemmel láthatóan fáradtan és betegesen kiszállt belőle, és az egyik szomszédos házba ment be.

Az immateriális kvazilencse a falakon át kíváncsian követte. A ház régi volt, s belül szegényesen berendezett, de tiszta, s az odabent uralkodó rend női kézre vallott. Bizonyosnak látszott, hogy e pillanatban a gyilkos egyedül tartózkodik odahaza. Az előszobában megállt egy nagy tükör előtt, borzadva nézegette magát, a vértől mocskos, sápadt arcából rámeredő, gyötrellemmel eltelt szemek nyilvánvalóan ráébresztették iszonyatos tetteire.

Halk nyöszörgés hagyta el ajkát, majd nekilátott, hogy rendbe tegye magát. Először is levetkőzött és megfürdött. Tiszta ruhát vett magára, aztán felkapta a véres ruhadarabokat, és egy jó adag mosószerrel együtt egy kád meleg vízbe dobta. Cipőjéről azonban nem tüntethette így el a véryneműket, ezért amellettt döntött, hogy elégeti a konyhai széntüzelésű kályhában. Idáig jutva néhány vödör meleg vizet vitt ki a sötét garázsba, és lemosta a vezetőülés műanyag huzatát. Amikor meggyőződött róla, hogy a bűntény minden nyomát eltüntette, visszament a nappali szobába, és vagy egy félóráig szórakozottan lapozgatott egy halom képes újságban, majd lefeküdt.

– A címe már megvan – mondta Coyne. – Most már csak a nevének kell megtudnunk.

Tseudi ügyesen másnap reggelre állította be a látómezőt, és a lábtörlőre fókuszolta. Egy idő múlva két levelet dobta be a levelesládába. Szerencsére mindkettő címezéssel felfelé esett be. Az egyik Mrs. Edith Pennalnek, a másik Roger Pennalnek szólt. Amikor a gyilkos reggel lejött, az egyiket egy polcra tette, a másikat felbontotta.

– Van még szükséged valamire? – kérdezte Tseudi Hyde. Máskor sima homlokát most mély redők árckolták. A pontosságot követelő, hosszas művelettől a lány teljesen kimerült. Coyne felgyújtotta a lámpát, s tagadóan intett.

– Nem, azt hiszem, másra nincs szükségünk. Nagyon jól csináltad, Tseudi.

A lány kikapcsolta a vezérlőszerkezetet, mire Pennal lábtörlőjének képe eltűnt az ernyőről. Coyne – mellette állva – figyelte az elhalványodó képet, nyugodt arcáról sugárzott az intelligencia és az értelem. Tseudi feléje fordult.

– Van valami kifogásod ellene, Michael, ha ezúttal én lépek érintkezésbe a rendőrséggel?

– Semmi az égvilágon. Ismered az eljárást. De csak holnap beszélj velük, ne ma este.

– De miért ne? – A lányt meglepte ez a kikötés.

– Mert fáradt vagy, és esetleg túl sokat kikottyantánál. És amelletl érzelmileg is nagyon belebonyolódtál a dologba. Azonosítottad magadat az áldozattal, ez aztán mindvégig kihatott a reakcióidra.

– De hát azt mondtad, jól csináltam.

– Jobban, mint valaha. S épp innen tudom, mennyire együtt éreztél az áldozattal. Nem az hajtott, hogy felderítsd az igazságot, Tseudi, a bosszúvágy fűtött. Sikerült négy dimenzióban rögzítened egy nagy sebességgel mozgó célpontot, s hozzá olyan könnyedén, mintha autót vezettél volna. Nem is az eidochron követte Pennalt hazáig, hanem Tseudi Hyde, a bosszúálló angyal.

A férfi száraz humora fáradt mosolyt csalt a lány ajkára, ennek helyébe azonban hamarosan a józan megfontolás lépett.

– Mi lesz Pennallem? Életfogytiglanit kap?

– Azt hiszem, elmeállapota miatt nem fogják bíróság elé állítani. De ha mégis tárgyalásra kerül a sor, a rendőrség nehezen tud majd bármit is rábizonyítani. Ne felejtse el, hogy a bűntény egy hónappal ezelőtt történt. A fejszenyélen levő vér nedves volt, ezért valószínűleg nem is maradtak rajta ujjnyomok. Cipőjét elégette, s így, ha találnak is lábnyomokat, a lenyomat semmit se fog mondani. Szemtanúk meg nem voltak. Ha sikerült a kocsit tökéletesen megtisztítani a vértől, vagy ha azóta túladott rajta, a bizonyítás nagyon gyenge lábakon fog állni. A rendőrség nemigen tud majd elmarasztaló ítéletet kiharcolni, hacsak Pennal lelkiismerete meg nem szólal.

– De hiszen mi láttuk a gyilkosságot – szólt megdöbbenve Tseudi.

– Eidochron-bizonyítékot a bíróság sohasem fog elfogadni, de még ha elfogadná, én akkor se bocsátanám a rendelkezésükre.

– Még azért se, hogy ez a szörnyeteg lakat alá kerüljön?

– Még azért sem, Tseudi. Tudod jól. Ha mi dolgozunk az eidochronnal, egyedüli és kivételezett megfigyelői vagyunk az élet színpadán lejátszódó eseményeknek. De ez egyedülálló felelősséget is ró ránk. Minél inkább elgondolkozol az eidochronnal végzett műveletek erkölcsi következményein, a felelősség annál ijesztőbbé válik.

– Ijesztővé?

– Igen. Az eidochron visszapergeti az időt, és felderít olyan dolgokat, amelyek hál'istennek rég feledésbe mentek. A falakon áthatolva beleshet az élet leg féltve őrzöttebb titkaiba. Apróra megvizsgálhatja mindazt, amit nem idegen szemeknek szántak. A kandi kéjencek, a zsarolók, a féltékeny feleségek, a piackutatók, az adóellenőrök, a becsvágyó politikusok, mind-mind felhasználhatják. Ezért nem szabad megengednünk, hogy rátegyék a kezüket.

– De te csak a dolog hátrányait nézed. Nem válna előnyére az igazság-szolgáltatásnak, ha a bűntényeknek szemtanúi volnának?

– Az igazságszolgáltatásnak talán igen, de az emberiségnek nem. Ez a vezérlőszerkezet itt a kezed alatt mindarra képes, amire a történelem legrettebb zarnokságának támogatásához szükség van. Az atyáskodó zarnokról szóló mesék mind elhalványodnának amelletl, amit az eidochron a maga vizsgálódásai során az emberi étellel művelhetne. Tudnánk-e élni, tudnánk-e egyáltalán gondolkodni, ha sose volnánk biztosak benne, kinek a szeme figyeli tetteinket, milyen feljegyzéseket készítenek rólunk, milyen – helyes vagy helytelen – következtetéseket vonnak le a látottakból?

A lány egy hosszú pillanatig merően nézett rá, aztán fáradtan elmosolyodott.

– Nem tudnánk. Igazad van, Michael. Neked mindig igazad van.

– Akkor most már megérted, miért nem hagyhatom, hogy bosszúvágytól sarkallva használd fel az eidochronnal szerzett ismereteket. Az eidochron még akkor is veszedelmes játékszer, ha a puszta igazság megállapítására használjuk. De anyagi érdek vagy bosszúállás szolgálatában pokoli fegyver. Menj haza, és aludj rá egyet, Tseudi. És csak akkor hívd fel a

rendőrséget, ha úgy érzed, elfogulatlanul tudsz beszámolni nekik a tényekről. Ennél mélyebben nem szabad belebonyolódnunk a dologba.

GRATTAN

- Egy lány van a telefónánál, uram. Azt állítja, hogy a bűnfürkésztől hoz üzenetet.
- Azonnal kapcsolja be. Halló? Itt Grattan főfelügyelő beszél. És ott?
- A név nem fontos – válaszolta Tseudi –, de az üzenet igen. Bűnfürkésző-felvilágosításom van a kingswoodi gyilkosságról.
- Sajnos ragaszkodnom kell hozzá, asszonyom, hogy megmondja a nevét és a címét.
- Sajnos nem tehetem. Mi ütött magába? Érdeklí a felvilágosítás vagy sem?
- Persze hogy érdekel. De jó volna, ha érintkezésbe tudnánk lépni önnel, ha bármilyen további adatra lenne szükségünk.
- Erről szó sem lehet. Sajnálom, hogy igénybe vettem a drága idejét.
- Ne tegye le! – Grattan hangjából őszinte riadalom csendült ki. – Ha úgy érzi, nem mondhatja meg a nevét, hát rendben van. Adja át, kérem, az üzenetet.
- Igyekezzen elhúzni a beszélgetést – súgta Spier halkán Grattan fülébe. – Ígérjen bármit, csak tartsa minél tovább a telefónánál, hogy közben felderítthessem, honnan jön a hívás.
- Nincs más választása – szólalt meg kissé bizonytalanul Tseudi. – A felvilágosítás Patricia Wellman merénylőjére vonatkozik, annak a lánynak a merénylőjére, akit Kingswood közelében feldaraboltak. A gyilkos neve Roger Pennal.
- Várjon egy pillanatig, másik ceruzát veszek elő. Most már mondhatja... hogy írják a nevét?
- P-e-n-n-a-l. És a címe...
- Grattan gyorsírással jegyezte a hallottakat, s közben homlokát ráncolva rosszálló pillantásokkal méregette az irodájába bezsúfolt felvevő- és figyelőberendezést. E pillantásokból kijutott Spiernek is, akit nem nagyon kedvelt. Spier ezalatt buzgón igyekezett megállapítani, honnan jön a hívás.
- Felírtam, Miss... izé... hogy is...
- Kár a gőzért, főfelügyelő úr. Nincs időm játszogatni. Figyeljen rám. A gyilkos szerszám egy rövid fejsze volt, ezt Pennal a bűntény színhelyén elhajította. Véletlenül befűrödött egy törött fa csúcsába, valószínűleg még mindig ott van.
- Ha ott van, megtaláljuk. Van még valami?
- Karját letörölte egy marék fűvel, amelyet a töltésről szakított le, de a vér a lány vére volt, nem az övé. A helyszín közelében egy ösvény vezet a fák közt. Ezen futott végig, majd balra fordulva egy szélesebb ösvényen, amely a térképészeti szolgálat térképén is be van jelölve. Autója egy sövény mögött állt az országút közelében, ezzel hajtott haza. Amennyire meg tudtuk állapítani, senkivel sem találkozott, aki felismerhetné.
- Persze önt kivéve.
- Ha ott lettem volna, főfelügyelő úr, azonnal értesítem, mihelyt eljutok a legközelebbi telefonhoz. Nem pedig egy hónappal később.
- Ezzel tisztában vagyok. Folytassa, kérem.
- Megadom a kocsi adatait. Rendszáma...
- Grattan, miközben az adatokat jegyezte, oldalt fordult, hogy lássa, mennyire jutott Spier. Az a rádiótelefonon tárgyalt valakivel. Izgatott hangjából kihallatszott, hogy közeledik a céljához, de még nem érte el.
- A kocsi belsejében – folytatta ezalatt Tseudi – Pennal kezétől és ruhájától igen sok vérnyom maradt. Pennal kiment a házból, és néhány vödör vizet öntött az ülésre. Ruháit biológiai mosószeres vízbe áztatta, cipőjét pedig a konyhai kályhában elégette. Ennyit tudok mondani.
- És azt mondja, szemtanúk nem voltak?

– Senki, akinek oka lett volna figyelni a dologra, vagy aki olyan közel jött volna, hogy felismerhetné. A házban, úgy látszik, lakik még valaki, név szerint Edith Pennal, ő azonban a kérdéses estén egészen biztosan nem volt odahaza.

– Megmondaná nekem, mindezt honnan tudja, Miss...?

– Sajnálom, ennél bővebb felvilágosítást nem adhatok. Leteszem a kagylót.

Amikor a vonal megszakadt, Grattan elgondolkozva nézett a telefonkagylóra. Akárki vagy is, hölgyem, vigyázz magadra! Nagyon sok aljas ember szeretné megtudni, mi van a birtokodban...

Spier közben végzett a rádiótelefonnál, és most savanyú arccal visszament Grattanhez.

– Kicsúszott a kezünk közül, a fene egye meg! A vasútállomásról beszélt, egy nyilvános fürkéből. A vasúti rendőrség a beszélgetés végeztével másodperceken belül ott volt, de addigra a lány eltűnt. A telefont lezártuk, hátha találunk ujjlenyomatokat, de őszintén szólva nem hiszem, hogy a nyomára akadhatnánk.

– Netán azt várja tőlem, hogy sírva fakadjak? – kérdezte gúnyosan Grattan. – Akármi is ez a bűnfürkésző, a közönségnek nagy szolgálatot tesz; számos nehéz ügyben igen értékes útbaigazítást adott. Nem értem, mi baja van ezzel a lánnyal. A rendőrségnek felvilágosításokat adni tudommal nem törvénybe ütköző cselekmény.

Spier a homlokát ráncolta.

– Ez a lány szokott a bűnfürkésző részéről jelentkezni?

– Vagy ő, vagy valaki más.

– Akkor mi az ördögnek próbálta kiszedni belőle a nevét? Hiszen nagyon jól tudhatta, hogy úgysem mondja meg.

– Ez a szokásos rendőrségi eljárás – válaszolta tettetett ártatlansággal Grattan.

– Szerintem inkább figyelmeztetésnek szánta. Hogy óvatosságra intse.

– Na, ezt nehéz lesz bebizonyítani.

– Hallja, maga nem nagyon segítőkész. Pedig olyan utasítást kapott, hogy a legmesszebbmenően együttműködjék velem. Magából meg csak úgy árad az ellenszenv.

– Kötelességem együttműködni magával – szólt Grattan. – De ez nem jelenti azt, hogy tetszik is nekem, amit csinál. Nem tudom, hogy maguk a titkosrendőrségtől mit forgatnak a fejükben, s nem is érdekel. Az én szememben mindannyian nyavalyás fráterek, akik azt hiszik, felette állnak a törvénynek. De ha kiseded játékaikkal veszélyeztetik a legértékesebb felvilágosítási forrásomat, akkor igenis vöröset látok.

– Ez a maga peche! – mondta közömbösen Spier. – Engem megbíztak ezzel a feladattal, és senki nem fog az utamba állni, se maga, se más. Ha még egyszer efféle trükkökkel próbálkozik, kitöröm a nyakát, ki én, Grattan! Most pedig játsszuk vissza a felvételt, amit erről a telefonbeszélgetésről készítettünk, hátha támad valamilyen ötletünk.

– Miféle ötlet?

– Hogy ki ez a lány, és kik a barátai. Hol dolgoznak, és mivel szerzik meg azokat a felvilágosításokat, amelyeket mi nem tudunk megszerezni.

– Még mindig nem látom be, hogy a titkosrendőrségnek mi baja a bűnfürkészővel.

– Maga nagyon tompa eszű, főfelügyelő. Vegye csak ezt az egyetlen példát: a lány azt mondja, Pennal hazament, és biológiai mosószerrel kimosta a ruháját. Ott volt a lány, amikor ez történt? Nem valószínű, mert a lányok általában nem szívesen barátkoznak olyasvalakivel, aki az egyiküket nem sokkal azelőtt feldarabolta. Hát akkor honnan a fenéből tudhatta, hogy a gyilkos milyen mosószerrel használt.

– Becsületesem nem tudom.

– Akkor én majd megmondom magának. Van valamilyen szerkezetük, ami a falakon keresztül is képes látni. És képzelje el, micsoda pokoli jó tréfa volna, ha egy ilyen szerkezettel állami hivatalokban vagy valamilyik titkos intézmény környékén szaglászódnának. Gondolja meg, micsoda pénzeket lehetne ezzel keresni. Milyen árat szabna meg egy államtitokért?

– Van valamilyen oka feltételezni, hogy a bűnfürkészőt ilyen célokra is használták?

– Nincs. De merne fogadni rá, hogy ezt a jövőben sem fogják megtenni? Amikor nem is sejti, mi az, és ki irányítja?

– Én volnék e pillanatban a legszerencsétlenebb ember, ha valamiféle hatalmasság volnék, és rejtegetnivalóm volna. De lehet, hogy arra a következtetésre jutnék, hogy a kétszínűség a kormányzatban már elavult dolog, s itt az ideje, hogy megszülessen a történelem első becsületes, törvény- és rendtisztelő kormányzata. Mindig is úgy éreztem, hogy az állami titkolózás inkább a nép, semmint az esetleges ellenség ellen irányul.

Spier előbb gyűlölködő pillantást vetett rá, és csak aztán folytatta:

– Levonhatunk azonban egy további következtetést is. A gyilkosságról előre nem tudhattak. Tehát a gyilkosságból mint ismert tényből kellett kiindulniuk, és visszamenőleg kellett azt megvizsgálniuk. Egyszóval időben és térben egyaránt ide-oda tudnak mozogni. Nemcsak azt képesek megfigyelni, mit csinál valaki, hanem azt is, amit korábban csinált. És szerintem még az is lehetséges, hogy a jövőt ugyanígy ki tudják fürkészni.

– Ez ellen a becsületes élet a legjobb orvosság – jegyezte meg Grattan alig-alig észrevehető rosszindulatú mosollyal. – Egyébként nincs ebben semmi új. A cigányok már időtlen idők óta játszogatnak a múlttal, jelennel és jövővel.

– Az egészen más. Itt, ha jól sejtem, valamilyen technikai módszerről van szó, ami szemmel láthatóan eredményes.

– Tehát valamilyen automatizált jövendölési módról? És ezt akarja nekem beadni.

– Grattan, ha tovább folytatja az ugratást, én biz' isten kicsinálom magát! Azt próbálom belevetni abba a tompa agyába, hogy ezek az emberek, akármik legyenek is, túlságosan okosak. Nincs az országban olyan titok, amit kedvükre fel ne deríthetnének. És ez nagyon veszedelmes képesség, nem hagyhatjuk névtelen magánemberek kezében, akármilyen jóindulatúak volnának is.

– Tehát maga szerint, ha a kormány kezében volna, az teljesen jogosan használhatná arra, hogy kifürkésze a lakosság magánéletét; ha viszont a leghalványabb esélye van annak, hogy egy adófizető polgár használja a maguk fajtájával szemben, ez nemzeti katasztrófa.

– Kezdi már kapiskálni, barátocskám.

– Nekem meg kezd a gyomrom émelyegni magától. Patricia Wellmant egy örült feldarabolta. Értelmetlen mézszárlás volt, s még csak nem is nemi erőszak rejtőzött mögötte. Mi sajnos nem akadtunk a merénylő nyomára. Szabadon járkal, bármikor újból lecsaphat valakire. Most, hogy a bűnfürkésztől megtudtuk a nevét, gondoskodhatunk róla, hogy ilyesmi többet ne fordulhasson elő.

– Vérzik a szívem, ahogy magát hallgatom. Egy lányt feldarabolnak, maga egy egyén haláláról beszél. Én meg ennek a nyavalyás országnak a biztonságáról pofázok.

– Elvont dolgokról tart nekem előadást, Spier. Az én gondom viszont egy ténylegesen elkövetett gyilkosság felderítése és egy újabb gyilkosság megelőzése. A bűnfürkésző segít a törvényes rend fenntartásában. Abban, hogy a világ biztonságosabb hely legyen. Az olyanok számára, mint maguk, akik felette állnak a törvénynek, nincs időm, s kedvem sincs az együttműködésre. Isten legyen nekünk irgalmas, ha odáig jutnánk, hogy minden a maguk szája íze szerint történék!

SPIER

Úgy határoztak, hogy inkább levágják a fa csúcsát, semmint hogy esetleg eltüntessenek valamilyen nyomot. Spier furcsán közömbös arccal figyelte, ahogy a hidraulikus daru lengőszerkezete a fűrész a helyére lendíti. De amikor az eltört fakoronát óvatosan a földre eresztették, és maga a fejsze is láthatóvá vált, már ő sem tudta leplezni elégedettségét. Grattannek a bűntényről készített felvételei pontosnak bizonyultak.

A rendőrség hamarosan távozott zsákmányával. De Spier őrnagy még ott maradt, elgondolkozva körüljárta a terepet, megpróbálta kiókumlálni a keresett műszer jellegét. A

készüléknek látnia kell anélkül, hogy jelen volna, s hozzá visszamenőleges látóképességgel kell rendelkeznie. Elméletileg egyik képesség sem látszik lehetetlennek. Egy nagy képességű elektronikus fűrkészőradar nem túlságosan nagy távolságból elég jó képet tud készíteni, a retrospektív visszajátzás pedig bármilyen felvevőkészüléknél lehetséges. A bűnfűrkésző különleges képességének a fókuszálásban kell rejlenie, valamint abban, hogy a gyújtóponttól bármiféle előzetes felvétel nélkül visszafelé tud haladni az időben.

Spier vállat vont, és visszament a kocsihoz. A modern kutatólaboratóriumokban lézerekkel és elektronikus optikával végzett kísérletek mindig bámulatba ejtették, noha fizikában magas fokú képesítést kapott, mert erre a műszaki jellegű titkos projektumoknál feltétlen szüksége volt. Ösztönösen tudta, hogy a bűnfűrkésző mechanizmusára vonatkozó elképzelése naiv és pontatlan, de egy alapvető tétel mégsem ment ki a fejéből. Az adatok továbbításához – töprengett – energiára van szükség, s minél nagyobb a továbbított információk száma meg a távolság, annál nagyobb az energiaszükséglet. Mi több: ha az adatokat egy passzív elem letapogatása és a tükörkép megfejtése szolgáltatja, akkor a primer adókészüléknek valóban igen nagy mennyiségű energiát kell sugározni.

Ezeket a gondolatokat forgatva fejében látott neki a nyomozásnak. Ennek során bejutott olyan helyekre is, amelyeknek ajtaját csak titkosrendőri magas beosztása tudta megnyitni – különféle elektronikus kutató- és távközlési laboratóriumokba, megfigyelő- és radar-állomásokra. Kiindulópontul azoknak a nagyobb szabású bűntényeknek adatait választotta, amelyeknek felderítésében a bűnfűrkésző közreműködött, azt kutatta, vajon észleltek-e jelentősebb transzmissziókat a bűntény idején vagy rövidebbel azelőtt, hogy a bűnfűrkésző a rendőrségnél jelentkezett. Próbálkozása nem járt sikerrel. Ha voltak is efféle transzmissziók, azok a rádióspektrumnak olyan részein játszódtak le, amelyeket általában nem tartottak megfigyelés alatt. De a kutatók, akikkel érintkezésbe lépett, mégis azon a nézeten voltak, hogy az ilyen transzmissziókat fel lehetne fedezni, ha előre tudnák, mikor fognak lejátszódni.

Spier nem tartozott azok közé, akik bármit is a véletlenre bíznak. Terveit a legnagyobb gondossággal szövögette. A gyenge láncszem Grattan főfelügyelő volt, és Spier személyesen látott neki, hogy terveinek megnyerje. Grattan már korábban utasítást kapott a korlátlan együttműködésre – s hozzá a legmagasabb helyről.

Grattan morcos arccal fogadta Spiert, és javaslatai iránt a legcsekélyebb lelkesedést sem mutatta.

– Lássam csak, miről is van szó, Spier őrnagy! Ha jól értettem, maga teljes apparátussal be akar indítani egy nyomozást egy olyan gyilkosság ügyében, amelyet a valóságban nem követnek el.

– Azt nem mondtam, hogy nem követnek el. Csak azt mondom, hogy előre megrendezett dolgot fog látni. Csinálunk önnek egy olyan ügyet, amelyet az újságok majd az első oldalon hoznak: lesz áldozat, fegyver, amellyel a gyilkosságot elkövették, minden meglesz, hogy a gyilkosság valódinak látszon. Magának csak az lesz a feladata, hogy ne tudja megoldani. Azt szeretnénk elérni, hogy a bűnfűrkésző beleavatkozzon a dologba. És ha ez bekövetkezik, jelzőkészülékeink már figyelni fogják.

– De hát én máris megoldottam az ügyet – jegyezte meg mogorván Grattan. – Maga a tettes, s akkor volnék a legboldogabb, ha életfogytiglanra lecsukathatnám.

– Azt nem kell magának mondanom, hogy ez az ügy nem fog bíróság elé kerülni.

– És honnan fogja előkeríteni az... áldozatot?

– Ez az én gódom, maga ezzel ne törődjön. Magától csak azt kívánjuk, hogy a valóságosságnak olyan látszatával ruházza fel az ügyet, amely a bűnfűrkészőt cselekvésre bírja.

– Azt akarja mondani, hogy maga megölet egy embert, csak azért, hogy törbe csaljon valakit? – kérdezte hitetlenkedve Grattan. – Olyanvalakit, aki a közönségnek nagy szolgálatakat tett?

– Tudja jól, mekkora jelentőséget tulajdonít a titkosrendőrség a bűnfürkésző megkaparintásának. Így vagy úgy meg kell szereznünk. Hogy a hulla honnan származik és hova kerül, ahhoz magának semmi köze.

– Nagyon téved. Engem nagyon is érdekel, hogy a hulla honnan származik. Nem volnék jó rendőr, ha nem érdekelne. Ha maga olyan immunitást élvez, amely az erkölcsi törvények és az ország köztörvényei fölé helyezi, akkor azt javaslom, a Mindenhatóhoz forduljon segítségért, ne pedig hozzám.

– Ne huzakodjon velem – intette Spier. – Segíteni fog nekem, s nagyon is jól tudja, miért.

– Arra céloz, hogy másként jobb, ha lemondok? Legyen nyugodt, a maga szép szeméért nem fogok lemondani az állásomról. Ha fegyelmet kapok, mert nem hallgattam a felülről jövő „baráti” tanácsra, az egészen más dolog. Akkor majd másoknak is lelkiismeret-vizsgálatot kell tartaniuk.

– Szóval nem hajlandó együttműködni velem?

– A gyilkosság az én szememben gyilkosság. Az ilyen ügyeket, ha tudom, kinyomozom. És ha elpártol tőlem a szerencse, remélem, a bűnfürkésző segítségemre siet. Csak ezt tudom ígérni.

– Ez nekem nem elég – válaszolta Spier. – Nekem rugalmasabb munkatársra van szükségem. Azt hiszem, főfelügyelő, át kell szerveznünk a munkakörét. Fogadja meg a tanácsomat, és mondjon le. Másként meggyűlik a baja.

– Előbb lássam magát a pokolban! – tört ki Grattan.

COYNE

Pietr Lazlo három napja nem borotválkozott, de már sokkal régebben üldözték kifizetetlen kártyaadósság miatt. Ezért aztán, amikor kopogtattak az ajtaján, úgy megriadt, mintha mérges kígyót talált volna az ágyában. Egyszerre éber lett, és egész testében reszketve körülnézett, nem talál-e valami fegyverfélét, vagy nem nyerhetne-e valahol egérutat. De se ezt, se azt nem talált.

– Nyiss ajtót, Lazlo! Tudjuk, hogy itt vagy!

– Hagyjatok! – válaszolta hisztérikusan nyüsztve Lazlo. – Adjatok időt. Hisz Maxine megígérte.

– Maxine már eleget várt, tovább nem vár, Lazlo. Most már a skalpodat akarja. Kinyitod az ajtót, vagy azt akarod, hogy rád törjük?

– Az isten szerelmére... megszerzem a pénzt! ÍGÉREM, megszerzem a pénzt!

– Honnan?

Kívülről olyan erővel vágta az ajtóra, hogy a zár körül a fa szilánkokra repedt. Lazlo pillantásával vadul körülpásztázta a szobát, nem lát-e valamit, amivel védekezhet. Az egyetlen tárgy, amiben reménykedhetett, egy ósdi, márványtetejű mosdóállvány volt. Szerencséjére a márvány már nem volt a fához rögzítve, s így a nehéz lapot őrző félelmében könnyűszerrel lekapta. Az ajtó mögé húzódott, és a márványlapot a feje fölé emelte.

Az ajtó nagy dörrenéssel kivágódott. Lazlo ködösen látta, hogy valaki berepül a szobába, s ekkor minden erejét összeszedve lesújtott rá. A lecsapódó márványtábla egyenesen fején találta a betolakodót, és a koponyáját betörve azonnal megölte. Ahogy földre bukott, a padlón egy revolver bukdácsolt végig. Lazlo lehajolva utánavetette magát, majd visszapattant, mint a kígyó, kezében a revolverrel.

Odakint valaki rekedt hangon, figyelmeztetően felkiáltott. Ahogy Lazlo megfordult, hogy tüzeljen, kívülről két golyó leterítette, épp amikor megnyomta a ravaszt. Lövése célt tévesztett, a golyó a falba fűrődött. Odakint, a lakás előtt rövid, izgatott szóváltás hangzott fel, amelyet rémült menekülés zaja követett.

– Önvédelem volt – hallatszott letről, a lépcsőfordulóról –, vagy ő hal meg, vagy én. Minek kellett Maxine-nak egy ilyen mániákusan lövöldöző frátert velünk küldenie? Most aztán áll a balhé... – A kapu egyet dörrent, s a ház megint csöndbe burkolózott.

Tseudi itt megállította a felvételt, és tanácskérően Coyne-ra pillantott. Coyne homlokát ráncolva, értetlenül lapozgatott egy halom újságkivágás közt.

– Kíváncsi volnék, mi a csuda ez, Tseudi. Azt tudjuk, hogy Pietr Lazlót lelőtték, de arról az emberről, akinek a fejét beverte, az újságok egy szót sem írtak. Itt a hatóságok valamit elhallgattak.

– Tán C-jelzést adtak? – kérdezte Tseudi a sajtócenzúrát érintő rendelkezésekre célozva.

– Valószínűleg. Noha fogalmam sincs róla, miféle politikai vagy belbiztonsági vonatkozása lehet ennek az ügynek. Azt hiszem, a hatóságok tudják, ki a másik halott, és valamilyen okból nem akarják belekeverni a dologba. De miért csak a történet felének közlését tiltották meg, miért nem hallgatták el az egészet? Kövesd azt az embert visszafelé, Tseudi, hadd lássuk, honnan jött. Lehet, hogy igazad volt: Grattan figyelmeztetni akart minket.

– Helyes – mondta Tseudi. Fürge ujjával visszaforgatta az időérzékelőt, mire rövid szünet után a holttest felpattant a padlóról, s a márványtábla eltávolodott újra ép koponyájától. A férfi kihátrált a szobából. Az ajtó becsukódott, a megrepedt fa összeállt. Tseudi az eidochron lencséjével áthatolt az ajtón, és most a lépcsőfordulónál álló férfiak arcát vette szemügyre.

Coyne intett, hogy álljanak meg egy pillanatra. Tseudi rögzítette a képet, közel vitte a férfihoz, akinek haláláról nem adtak hírt.

– Mond ez neked valamit? – kérdezte.

– Az arca ismerősnek tűnik, de fogalmam sincs róla, hova tegyem. Hazárdjátékokkal biztosan nem volt semmi dolga. Hogy műszaki konferenciákon már belebotlottam, arra esküdni mernék, de azt nem tudom, hogyan keveredhetett ebbe a bandába.

Tseudi most minden figyelmét arra a nehéz műveletre összpontosította, hogy a három férfit kövesse a lépcsőn lefelé, mind a három dimenzióban, s közben továbbra is visszapergetett normálsétség-kongruenciában tartsa őket. Odakint a ház előtt, ahol a három férfi egy kocsiban rükvercben hajtott, erősen le kellett lassítania a képet, nehogy a nagy forgalomban nyomukat veszítse. Szerencsére most napvilág mellett követhette az autót.

Néhány utcasarokkal odább, egy kis kocsmá és játéklklub közelében a kocsi megállt, s a három férfi behátrált oda. Tseudi a kvázilencséjével már épp követni akarta őket, amikor az a bizonyos férfi kijött egyedül, beszállt a kocsiba, és megindult visszafelé az utcán. Nem a lakásáról jött, ahogyan azt Tseudi feltételezte, hanem egy elektronikus kutatóintézet kapuján hátrált be.

Tseudi most életében először hallotta Coyne-t káromkodni.

– Mit jelent ez?

– Csapda, Tseudi. És mi beleestünk. Most kapcsoltam, ki ez a rejtélyes halott. Spier őrnagy, egy tudományos képesítésű titkosrendőr, aki nemzetközi konferenciákon általában a háttérből leselkedik.

– De akkor mit keres itt?

– Egy gyilkossági ügyet provokál, s közben egy elektronikus sugárzási laboratórium segítségével megpróbálja a mi eidochron-transzmisszióink helyét megállapítani. A költői igazságszolgáltatás iróniája, hogy eközben kinyírták.

– Ez hát a C-jelzés magyarázata – jegyezte meg Tseudi. – De mindez egy hónappal ezelőtt történt. Ha sikerült volna megtalálniuk minket, már régen itt volnának.

Coyne busa ősz fejével tagadóan intett.

– Nem. Annak idején csak az eido-sugártörő lencse reakcióit tudták megállapítani, amely a bűntény színhelyén és mindenütt, ahol ma délelőtt jártunk, jelzést adott. Abban biztosak voltak, hogy a bűnfürkésző nyomozni fog, de a hollétünket idáig nem tudták megállapítani. A veszély számunkra abból a letapogató transzmisszióból származik, amellyel most dolgozunk. Mióta sugárzunk?

– Mindent egybevéve kilencvenhat perce.
– Ez több mint elegendő arra, hogy megállapíthassák hollétünket. Attól tartok, Tseudi, a bűnfürkésző ezzel befejezte tevékenységét. A játszmának vége.

Coyne arca teljesen közömbös volt, ahogy Tseudi válla felett átnyúlva megnyomta a ROBBANTÓ jelzésű gombot. Ha érzett is valami keserűséget, elfojtotta az érett megfontolás.

– Sajnos nincs mit tennünk. Húsz percünk van, Tseudi, hogy odábbállhassunk. Odakint nem hiszem, hogy bármi is megrongálódna, itt bent azonban aligha fog kő kövön maradni.

Tseudi nekifogott, hogy kikapcsolja a vezérlőszerkezetet, de Coyne gyengéden megállította.

– Hagyd. Most már mindegy.

Beült a kormányszékbe, és a vezérlőszerkezetet úgy állította be, hogy saját helyiségüket mutassa – mindössze egy órával később. Tseudi felkapta kezításkáját, karjára dobta kabátját, és a többi műszeréssel együtt indulni készült. De amikor meglátta, hogy Coyne még mindig a vezérlőszerkezetnél ül, visszajött.

– Te nem jössz, Michael?

– Rövidesen én is megyek – válaszolta Coyne. – Csak előbb meggyőződöm róla, hogy a robbantás után semmi sem marad, amiből az eidochront rekonstruálni lehetne. Rettenetes játékszer volt ez, amivel te meg én játszadoztunk. Nem szabad felelőtlen emberek kezébe kerülnie. Te csak menj, Tseudi, s köszönöm szépen a segítségedet!

Amikor Coyne végre egyedül maradt, gondosan megvizsgálta a gépterem robbantás utáni megszenesedett, szétszóródott roncsait. Elégedetten bólogatott, midőn látta, hogy sikerült úgy, ahogy eltervezte: minden elpusztult. Zseniális találmányának két eleme: az eido-sugártörő lencse projektor és az időfürkésző rács darabokra tört, szó sem lehetett arról, hogy összeállítsák, vagy hogy működését kielemezzék. Csakis azt tudják majd megállapítani, hogy a készülék valaha létezett, az eidochron roncsai ennél többet nem árulnak el senkinek, aki esetleg újból fel akarná építeni. Még a mikrofilmes rajzok és iratok is elporladtak az iratszekrénybe beépített alumíniumgyutacsok hatására, maga a szekrény pedig felismerhetetlen fém salaktömbbé olvadt össze.

Csak egyetlen lehetőség maradt még – egyetlen tényező, amely továbbra is magába foglalta az eidochron rekonstruálásához szükséges összes információt, a készülék alapelveitől kezdve. Coyne hosszú ideig nem találta meg, amit keresett. Aztán, amikor végre ráakadt, megkönnyebbülten felsóhajtott – holtteste ott feküdt a kormányfülke romjai közt. Coyne hátradőlt székében, és csendben várta, hogy a körülötte levő berendezések semmivé váljanak. Némi vigaszt talált abban, hogy arcán még halálában is halvány mosoly játszadozott.